

„Heb je dat opgemerkt? Ik heb dikwijls standjes van haar gehad. Ik ben ook zoo'n onbeholpen mensch”.

't Electriche belletje klonk: drie tikjes.

„Nan roept me”. En Phil draafde naar boven.

„Ja Nanneke, wat is er?”

„Jullie praten zoo druk beneden, 't maakt me zenuwachtig, ik kan er niet van slapen”.

„Slapen? Maar Nan, je hadt toch gevraagd of Paul cel wou spelen”.

„Ja cel spelen is niet kakelen met jou”, barstte Nan driftig uit.

„Kindje, maak je niet zoo boos. Phil zal niet meer praten, hoor. Leg je hoofd eens tegen tante Phil aan en vlieg niet zoo op, stoute meid”.

Phil bleef naast het bed zitten, tot Nannie sliep. Toen ging ze naar beneden en zei tegen Paul: „We moeten zachtjes doen, want Nan is een beetje nerveus. Ga jij maar wat wandelen of zoo”.

Heerlijke dagen volgden. Phil en Paul spraken veel samen. Het was of hun gedachten in elkaar omhoog klommen. Zij voerden elkander op tot nooit geweten hoogen. Het geheele leven scheen dieper, rijker, begrepen te worden. Paul had veel gelezen en veel gedacht en Phil voelde in hem een bron waaraan ze zich niet genoeg kon laven. Ze kon haar geest wetten aan den zijnen, en al pratend, werden haar eigen gedachten haarzelf eerst bewust. Paul's persoonlijkheid trok haar niet aan, ze vond hem als man wat ridicuul; het was, of ze zijn geest abstraheerde van zijn wezen in den dagelijkschen omgang. Soms scheen het haar zelfs, of hij een ander mensch was wanneer zij aan tafel of 's avonds in den tuin gezamenlijk praatten. Op een middag zat Phil aan het raamtafeltje te lezen. In de andere kamer lag Nan op den divan te rusten, terwijl Paul haar voorlas. Opeens hoorde ze Nan hard lachen en daarom naar haar kijkend, zag Phil, hoe Paul zich juist over Nan's hand boog en die kuste. Phil voelde zich vuurrood worden van verlegenheid en liep den tuin in. Wat

was het toch in de verhouding van Paul tot Nannie, dat Phil zoo onaangenaam en vreemd aandeed? Nan was een buitengewoon mooie vrouw, maar juist hierdoor misschien, was de diepere gedachtensfeer haar vreemd. Hoe kon iemand als Paul steun zoeken bij een vrouw als Nan? Zij was lief en goed en had een zeker talent, om haar omgeving iets charmeerends te verleenen. Maar zij wilde ook tegelijk erkend worden als koningin. Het vrouwelijke, verscherpt in het bijzijn van mannen, zegevierde in haar op al het overige. Nooit zou zij een kameraad of vriend voor een man kunnen zijn. Zij was een vrouw, waarvan elke man dadelijk de aantrekking voelde. Het lichamelijke element, dat bij een minder begaafde en beschaafde bruyt-sensueel zou zijn, was bij haar tot een gecultiveerd-zinnelijke sfeer geworden, waarvan alles in en om haar doortrokken werd. Hoe kon Paul, — die als man geenerlei aantrekkelijkheid bezat — Nan boeien en vooral, hoe kwam het, dat zij hém boeide? Phil zat 's avonds toe te zien, hoe woordjes en gebaren tusschen Nan en Paul gewisseld werden, die haar beklemden, zonder dat zij begreep, waarom. Nan's houding tegenover Phil was ongemerkt gewijzigd. Zij kon zich uren lang niet met Phil bemoeien en dan opeens, langs haar komend, haar arm om Phil heenslaan en met een aanhalerige stem: „Kleintje” zeggen, of haar op de wang tikken. Dan onverwacht, had ze uitbarstingen van drift, waarvan Phil de oorzaak niet begreep. Ze wist, dat Nan pas een rustkuur had gedaan voor haar zenuwen en dus bedwong ze zich telkens als ze in antwoord op Nan's uitvallen, driftig wou opstuiven. Frank scheen Nan geheel te begrijpen en al haar daden goed te keuren. Was Nan driftig tegen Phil, dan keek Frank het meisje met donkere blikken aan. Haalde Nan haar jongere vriendin met liefkozende woordjes en streeltjes aan, dan was Frank stralend van vergenoegdheid en jool met Phil. Het scheen, of Frank de in mannenkleeren gestoken essentie van Nan was.

Eens waren zij op een maanlichte avond